Cuvine-se, dar,
Să cădem la Tine, Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

coperta IV: Cruce pictată în atelierul „Sf. Apostol Luca" de la Mănăstirea "Sf. Trei Ierarhi" – Iași
coperta I: *Punerea în mormânt*. Frescă interioară pictată în 1532 în Biserica *Sfântul Ierarh Nicolae* a Mănăstirii Probota

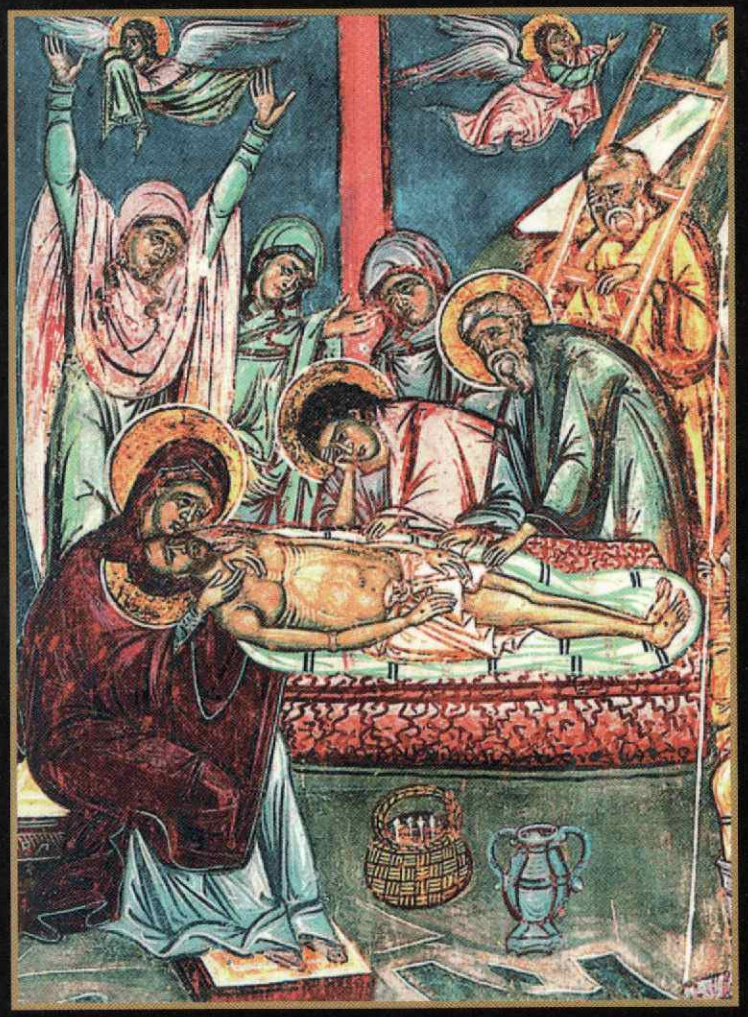

PROHODUL DOMNULUI

DOXOLOGIA

PROHODUL DOMNULUI DUMNEZEULUI ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Tipărit cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Mitropolia Moldovei și Bucovinei
Editura DOXOLOGIA
2010

© DOXOLOGIA, 2010
ISBN 978-606-8117-18-8

Editura și Tipografia DOXOLOGIA
Cuza-Vodă 51, 700038, IAȘI
Tel.: (0232)216693; (0232)218324; Fax: (0232)216694
http://editura.doxologia.ro; E-mail:editura@doxologia.ro

Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinților, măriților și întru tot lăudaților Apostoli și ale tuturor sfinților Săi, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

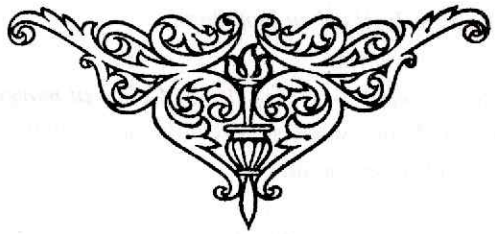

PROHODUL DOMNULUI DUMNEZEULUI ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

În Sfânta și Marea Vineri a Patimilor, toacă paracliserul, după toată rânduiala, către ceasul șapte seara. După ce se adună credincioșii în biserică, se începe Utrenia.

Preotul dă binecuvântarea zicând:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi (*de 3 ori*).

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi, Doamne, curățește păcatele noastre, Stăpâne, iartă fărădelegile noastre, Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre pentru numele Tău.

Doamne, miluiește (*de 3 ori*).

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.
Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

Și după ecfonis: Doamne, miluiește *(de 12 ori)*.

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniți să ne închinăm și să cădem la Însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeul nostru.

Apoi psalmii 19 și 20, de la începutul Utreniei.
După terminarea lor, preotul zice ectenia:

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta...

Iar după ecfonis, zice cu glas mare:

Slavă Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

După care se citesc cei șase psalmi ai Utreniei. Preotul zice apoi ectenia mare și după ecfonis strana cântă:

Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă; bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului *(de 3 ori)*

Intrarea în biserică

După aceasta se intră în biserică, păşindu-se încet, până în faţa uşilor împărăteşti. În acest timp, cântăreţii cântă stihira, glas 5: *Veniţi să fericim pe Iosif...*

Ajungând în faţa uşilor împărăteşti, cel dintâi dintre preoţii împreună slujitori zice: *Înţelepciune, drepţi!*, apoi preoţii intră în altar prin uşile împărăteşti, aşezând Sfântul Epitaf pe Sfânta Masă, în timp ce strana cântă troparul: *Iosif cel cu bun chip...*

Se cântă apoi troparul Profeţiei, glas 2: *Cel ce ţii marginile...*, şi se citeşte Profeţia din Triod. Se citesc Apostolul şi Evanghelia, după care preotul sau diaconul zice ecteniile:

Să zicem toţi din tot sufletul...

Să plinim rugăciunea noastră, cea de dimineaţă, Domnului...

„Crucii Tale ne închinăm, Hristoase,
şi Sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o mărim."

Şi se face apolisul:

Cel ce pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire patimile cele înfricoșătoare și Crucea cea de viață făcătoare și îngroparea cea de voie cu trupul a primit, Hristos, Adevăratul

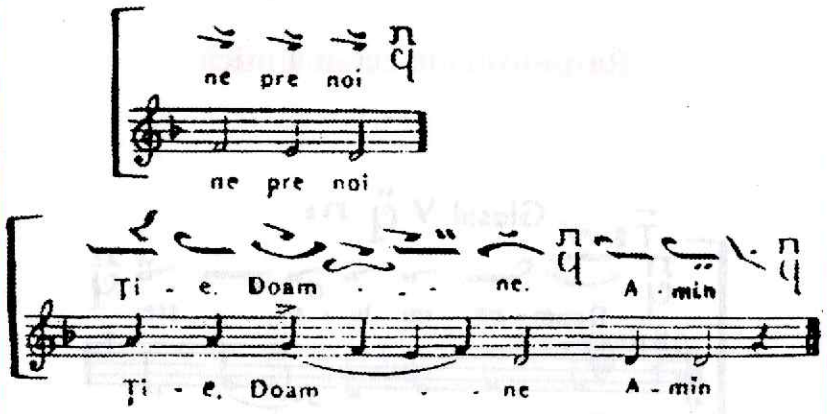

Apoi troparele, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurându-l și cu miresme, în mormânt nou, îngropându-l, l-a pus.

Slavă...

Când Te-ai pogorât la moarte, Cel ce ești viața cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii; și când ai înviat pe cei morți din cele de dedesubt, toate puterile cerești au strigat: Dătătorule de viață, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Și acum...

Mironosițelor femei, stând lângă mormânt, îngerul le-a grăit: Miresmele morților sunt cuviincioase, iar Hristos putreziciunii S-a arătat străin.

După aceasta, preoții și credincioșii aprind lumânări și se rânduiesc în jurul mesei din mijlocul bisericii, pe care se găsește Sfântul Epitaf. Preoții ies din Sfântul Altar prin ușile împărătești, făcând începutul Prohodului Domnului, cântând lin și cu mare cuviință: *În mormânt, Viață...* Cel dintâi dintre preoții slujitori cădește Sfântul Epitaf în chipul crucii, altarul, stranele și pe credincioși.

STAREA ÎNTÂI

glasul 5
moderato-
În mor mânt vi ea a ta pus ai fost Hris toa se
și s'au spăi mân tat oș ti i i ri i le în ge rești ple
că ă ciu nea Ta a ceă mul tă ă pros lă vind

Răspunsuri la ectenia mică

Glasul V
Doam - ne mi - lu - e ște.
Moderato
Doam - ne mi - lu - e - ște.
Doam - ne mi - lu e ște
Doam - ne mi - lu - e ște.
Prea Sfân - tă Năs - că - toa - re de
Allegretto
Prea Sfân - tă Năs - că - toa - re de
Dum - ne - zeu, mi - lu - e - ște
Dum - ne - zeu, mi - lu - e - ște.

dintre noi; pentru ca milostiv, blând și lesne iertător să fie nouă bunul și iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, să îndepărteze și să împrăștie toată mânia, care se pornește asupra noastră, și să ne izbăvească pe noi de mustrarea Lui cea dreaptă, care este asupra noastră, și să ne miluiască pe noi.

Cântăreții și credincioșii: Doamne, miluiește (de 3 ori).

Auzi-ne pe noi, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului și a celor ce sunt pe mare, departe, și, milostive Stăpâne, milostiv fii nouă față de păcatele noastre și ne miluiește pe noi.

Ecfonis:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cântăreții și credincioșii: Amin.

1. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și s-au spăimântat oștirile îngerești,
Plecăciunea Ta cea multă preamărind.

2. Dar cum mori, Viață,
Și cum ședzi în mormânt?
Și împărăția morții Tu o zdrobești
Și pe morții cei din iad îi înviezi?

3. Te mărim pe Tine,
Iisuse Doamne,
Și-ngroparea Îți cinstim și patimile,
Că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

4. Cel ce ai pus pământul
Cu măsuri, Hristoase,
Astăzi ședzi în mic mormânt, Ziditorule,
Și din gropi pe cei ce au murit înviezi.

5. Iisuse al meu,
Împărat a toate,
De ce vii la cei din iad, o, Hristoase al meu?
Vrei să dezrobești tot neamul omenesc.

6. Stăpânul a toate
Mort Se vede acum
Și deșertătorul gropilor celor morți
Se încuie-n groapă nouă ca un om.

7. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut
Și viață lumii Tu ai izvorât.

8. Cu cei răi, Hristoase,
Ca un răufăcător
Socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toți
Și ne-ai scos din amăgirea celui rău.

9. Mai frumos cu chipul
Decât oamenii toți,
Ca un om Se vede mort și fără de chip,
Cel ce toată firea a înfrumusețat.

10. Iadul cum va răbda
Intrarea Ta, Doamne,
Și cum nu se va zdrobi întunecându-se,
De-a luminii Tale fulgere orbind?

11. Dulcea mea lumină
Și mântuitoare,
Cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai ascuns?
O, răbdare de nespus și negrăit!

12. Nici lumea de duhuri
Nu pricepe, Doamne,
Nici mulțimea făr-de trup poate povesti
Taina îngropării Tale, neștiind.

13. O, minuni străine!
O, ce lucruri nouă!
Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort,
Îngropat de mâinile lui Iosif.

14. În mormânt ai apus,
Dar de-al Tatălui sân
Nicicum nu Te-ai despărțit, Hristoase al meu.
Acest lucru e străin și nefiresc!

Ecfonis:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cântăreții și credincioșii: Amin.

La a patra oprire

Ajungând în fața intrării în biserică, preotul sau diaconul rostește ectenia:

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...

Cântăreții și credincioșii: *Doamne, miluiește* (de 3 ori).

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfânta și întru tot cinstita biserica aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă și pentru poporul ce stă înainte și așteaptă de la Tine mare și bogată milă.

Încă ne rugăm și pentru toți dreptmăritorii creștini.

Încă ne rugăm ca să se păzească locașul acesta, orașul (satul) acesta, țara aceasta și toate orașele și satele: de ciumă, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri asupra noastră și de războiul cel

adormiți părinți și frați ai noștri, dreptmăritori creștini, care odihnesc aici și pretutindeni.

Încă ne rugăm și pentru toți dreptmăritorii creștini.

Ecfonis:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cântăreții și credincioșii: Amin.

La a treia oprire

Ajungând cu Sfântul Epitaf în partea de miazănoapte a bisericii, preotul sau diaconul, cădind, zice:

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...

Cântăreții și credincioșii: *Doamne, miluiește* (de 3 ori).

Încă ne rugăm pentru frații noștri: preoți, ieromonahi, ierodiaconi, diaconi, monahi și monahii și pentru toți cei întru Hristos frați ai noștri.

Încă ne rugăm și pentru toți dreptcredincioșii creștini.

15. Întreaga făptură
Recunoaște-n Tine
Împărat adevărat, pe pământ și-n cer,
Deși în mormânt Te-ncui, Hristoase al meu!

16. Tu-n mormânt fiind pus,
Ziditor Hristoase,
Temelia iadului s-a cutremurat
Și-ale morților morminte s-au deschis.

17. Cela ce în palmă
Tot pământul ține
Sub pământ acum cu trupul Se află mort,
Slobozind pe morții cei legați în iad.

18. Din stricare, Doamne,
Viața mea o ridici; căci murind acum,
La cei morți Te-ai coborât
Și-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.

19. Ca lumina-n sfeșnic,
Se ascunde acum
Sub pământ, ca sub obroc, trupul Domnului
Și din iad gonește întunericul.

20. Mulțimea de oștiri,
Cea duhovnicească,
Împreună cu Iosif și Nicodim,
Merge să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.

21. Murind Tu de voie,
În mormânt ai fost pus;
Și pe mine, ce-am fost mort, Iisuse al meu,
De amara mea greșeală m-ai scăpat.

22. S-a schimbat făptura
Prin a Tale patimi,
Căci cu Tine-au pătimit toate câte sunt,
Ţiitor a toate cunoscându-Te.

23. Luând în pântece
A vieţii piatră,
Cel a toate mâncător, iadul, a vărsat
Pe toţi morţii ce din veac i-a înghiţit.

24. În mormântul nou Te-au pus,
Înnoind, Hristoase,
Firea oamenilor, prin Învierea Ta;
După cum se cade unui Dumnezeu.

25. Pe Pământ ai venit,
Pe Adam să-l mântui.
Şi pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât;
Pân-la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

26. Pământul de frică
S-a mişcat, Cuvinte,
Şi Luceafărul lumina sa şi-a ascuns,
Apunând a Ta lumină sub pământ.

27. Ca un om ai murit
De-a Ta voie, Doamne,
Dar ca Dumnezeu pe morţi din groap-ai sculat
Şi din întunericul păcatelor.

28. Vărsând râu de lacrimi
Peste Tine, Doamne,
Cea Curată, ca o maică, a glăsuit:
„Oare cum Te voi îngropa, Fiul meu?"

DOAMNE, MILUIEŞTE

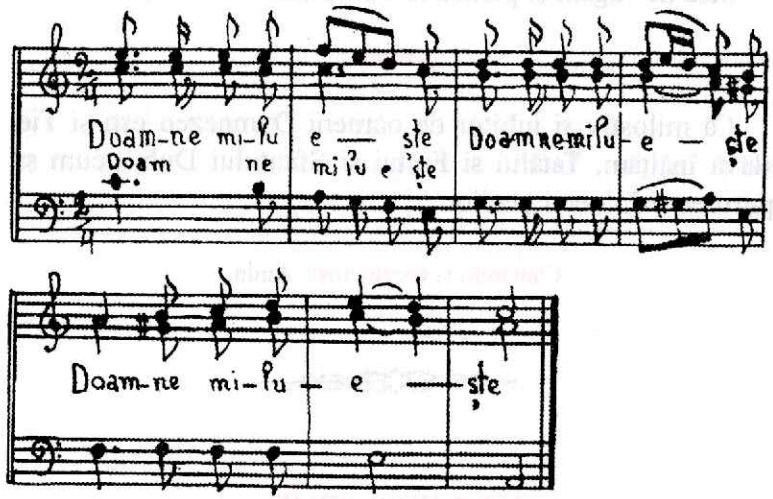

La a doua oprire

Ajungând cu Sfântul Epitaf în dreptul Sfântului Altar, preotul sau diaconul, cădind, zice ectenia:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule...

Cântăreţii şi credincioşii: *Doamne, miluieşte (de 3 ori).*

Încă ne rugăm pentru fericiţii şi pururea pomeniţii ctitori ai sfântului lăcaşului acestuia şi pentru cei mai dinainte

marii oraşelor şi satelor şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, pentru sănătatea şi mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelşugarea roadelor pământului şi pentru vremuri paşnice.

Încă ne rugăm şi pentru toţi dreptmăritorii creştini.

Ecfonis:

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Cântăreţii şi credincioşii: Amin.

29. Ca grăuntul de grâu,
Ce-ncolţeşte-n pământ,
Spic aducător de rod nouă Te-ai făcut,
Înviind pe toţi urmaşii lui Adam.

30. Sub pământ Te-ai ascuns
Ca un soare, acum,
Şi-ntr-a morţii noapte neagră Te-ai învelit;
Ci răsari, Hristoase al meu, mai strălucit!

31. Cum ascunde luna
Faţa sa de soare,
Aşa groapa Te-a ascuns şi pe Tine acum,
Cel ce prin trupească moarte ai apus.

32. Iisus, Viaţa,
Gustând moarte acum,
Pe toţi oamenii de moarte i-a izbăvit
Şi viaţă tuturor le-a dăruit.

33. Pe întâiul Adam,
Prin păcat omorât,
La viaţă ridicându-l cu moartea Ta,
Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

34. Cereştile cete,
Mort întins, pentru noi,
Te-au văzut, Stăpânul meu, şi s-au spăimântat
Şi cu aripile s-au acoperit.

35. Pogorându-Te mort
De pe lemn, Cuvinte,
Iosif cel cu bun chip Te pune-n mormânt;
Ci-nviază, Doamne, mântuind pe toţi!

36. Bucurie, Doamne,
Fiind îngerilor,
Întristare lor acum le-ai pricinuit,
Cu trup mort, ca pe un om, văzându-Te.

37. Suind Tu pe cruce,
Împreun-ai suit
Și pe muritorii vii; iar stând sub pământ,
Ai sculat de-acolo pe cei adormiți.

38. Ca un leu, Tu, Doamne,
Adormind cu trupul,
Ca un pui de leu Te scoli, Cela ce-ai fost mort,
Lepădând și bătrânețea trupului.

39. Cela ce din coasta
Lui Adam cel dintâi
Pe strămoaș-ai plăsmuit, ești în coastă-mpuns
Și izvor curățitor ne izvorăști.

40. Se-njunghia-n taină
Mai-nainte mielul,
Iar acum Tu, pătimind fără să cârtești,
Ești fățiș junghiat și firea curățești.

41. Cine dar va spune
Chipul groaznic și nou?
Cel ce stăpânește toate făpturile
Pătimește azi și moare pentru noi.

42. Cuprinzându-i spaima,
Îngerii au strigat:
„Cum se vede mort Stăpânul a tot ce-i viu
Și de ce-n mormânt Se-ncuie Dumnezeu?"

La prima oprire

Când preoții ajung în partea de miazăzi a bisericii, se opresc, și împreună cu ei toți credincioșii, iar unul dintre preoți sau diaconul, dacă este, zice, cădind, ectenia:

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Cântăreții și credincioșii: *Doamne, miluiește (de 3 ori).*

Încă ne rugăm pentru Preafericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, pentru (Înalt-) Preasfințitul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N), pentru sănătatea și mântuirea lui.

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii țării noastre, pentru mai

MERGI LA CER

Mergi la cer și te a- șea- zã lân- gã
Ta- tãl Cre- ia- tor Tu ce lași în lu- me
pa- ce I- i- su- se Sal- va- tor mergi la
cer și te a- șea- zã lân- gã Ta- tãl Cre- ia- tor Tu

43. Din coasta Ta, Doamne,
Cea însulițată,
Izvorăști mie viață, prin viața Ta,
Și mă înnoiești și mă viezi cu ea.

44. Răstignit pe cruce
Ai chemat pe oameni,
Iar curată coasta Ta împungându-se
Tuturor iertare dai, Iisuse al meu.

45. Cel cu chip cuvios
Te gătește-ngrozit
Și Te-ngroapă, ca pe un mort, cu smerenie,
De-ngroparea Ta înfricoșându-se.

46. Sub pământ, de voie
Pogorând ca un mort,
Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer,
Pe cei ce de-acolo au căzut demult.

47. Deși Te-au văzut mort,
Dar ești viu Dumnezeu
Și ridici de pe pământ, Hristoase, la cer,
Pe cei ce de-acolo au căzut demult.

48. Deși Te-au văzut mort,
Dar ești viu Dumnezeu
Și pe oamenii cei morți, pe toți înviezi,
Omorând de tot pe-al meu omorâtor.

49. O, ce bucurie,
Ce dulceață multă,
A fost ceea ce-a umplut pe toți cei din iad,
Strălucind lumina Ta-n adâncul lui.

50. Îngroparea-Ți laud,
Patimilor mă-nchin;
Și puterea Îți măresc, Milostivule,
Prin care de patimi am fost dezlegat.

51. Asupra Ta, Doamne,
Sabie-au ascuțit,
Și-a puternicului sabie s-a tocit,
Iar cea din Eden se biruiește-acum.

52. Văzând mielușeaua
Pe-al său Miel înjunghiat,
Doborâtă de dureri, striga și îndemna
Ca și turma să se tânguie cu ea.

53. În mormânt de Te-ngropi,
Și în iad de cobori,
Dar mormintele, Iisuse, ai deșertat
Și întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

54. De-a Ta voie, Doamne,
Pogorând sub pământ,
Pe toți oamenii din moarte i-ai înviat
Și la slava Tatălui i-ai înălțat.

55. Unul din Treime,
Cu trupul, pentru noi,
Defăimată moarte rabdă, binevoind;
Se cutremură și soare, și pământ.

56. Ca un vinovat, stă
Cel Preadrept la Pilat
Și la moartea cea nedreaptă e osândit;
Și Judecătoru-i răstignit pe lemn.

Preoții se îmbracă în toate vesmintele, vin și se așază în jurul Sfântului Epitaf, așteptând sfârșitul Doxologiei. La primul *Sfinte Dumnezeule...*, protosul cădește Sfântul Epitaf de 3 ori, în chipul crucii. La al treilea *Sfinte Dumnezeule...*, ridicând preoții sau epitropii bisericii Sfântul Epitaf, încep înconjurul bisericii, preoții purtând Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce. În tot acest timp cântăreții și credincioșii, cu prapuri și lumânări, cântă: *Sfinte Dumnezeule...* sau *Mergi la cer...*

SFINTE DUMNEZEULE

37. Plânge, Te jelește
Preacurata-Ți Maică,
Fiind Tu mort, Cuvinte.

38. Spaimă ia pe îngeri
De grozava-Ți moarte
O, Făcător a toate!

39. Până-n zori, cu miruri
Ți-au stropit mormântul
Cele înțeleptite.

40. Pace în Biserici,
Lumii mântuire
Prin învierea-Ți dă-ne!

41. O, Treime Sfântă,
Tată, Fiu și Duh Sfânt,
Lumea o mântuiește.

42. Robilor tăi, Maică,
Dă-le ca să vadă
Scularea Fiului tău!

Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ți-aduc, Hristoase-al meu.

Și îndată se cântă ***Binecuvântările Învierii***.

Apoi: **Canonul**, **Laudele**, iar după *Slavă... Și acum...* preotul zice: *Slavă Tie, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina*. Iar strana începe să cânte **Doxologia mare**.

57. Plăsmuind pe Adam
Din pământ, cu mâna,
Pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup
Și de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

58. Ascultând, Cuvinte,
De al Tău Părinte,
Pân-la iadu-ngrozitor Tu Te-ai coborât,
Înviind tot neamul muritorilor.

59. „Vai, Lumina lumii!
Vai, a mea Lumină!
O, Iisuse al meu, o Fiule preadorit!"
Cu amar striga Fecioara și jelea.

60. Vino, necurate,
Ucigaș ucenic,
Și pricina răutății arată-mi-o:
Pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi?

61. Iubitor de oameni
Te prefaci, nebune,
Orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule,
Tu ce Mirul ai voit să-L vinzi pe bani.

62. Cu ce preț ai vândut
Sfântul Mir cel ceresc?
Sau ce lucru de El vrednic în schimb ai luat?
Nebunie-aflași, preablestemat satan!

63. De iubești pe săraci
Și mâhnit ești de mir
Ce se varsă, curățind suflet păcătos,
Cum pe-arginți pe-a tuturor Lumină vinzi?

64. „O, Cuvinte, Doamne,
A mea bucurie,
Îngroparea-Ți de trei zile cum voi răbda?
Mi se rupe inima ca unei maici."

65. „Cine-mi va da lacrimi
Și izvor nesecat,
Ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu?",
A strigat Fecioara, Maica Domnului.

66. O, munți și vâlcele
Și mulțimi de oameni,
Tânguiți-vă și plângeți cu mine toți
Și jeliți cu Maica Domnului ceresc!

67. „Când am să te mai văd,
Veșnică Lumină,
Bucuria și dulceața sufletului?",
A strigat Fecioara, tânguindu-se.

68. Deși ca o piatră,
Tare și tăioasă,
Ai primit a Te tăia, dar ne-ai izvorât
Râu de viața vie, veșnice Izvor.

69. Ca dintr-o fântână,
Din îndoitul râu,
Ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm
Și viața veșnică o moștenim.

70. Voind Tu, Cuvinte,
În mormânt Te-ai văzut;
Dar ești viu și Te ridici din morți, cum ai spus,
Cu-nvierea Ta, Mântuitorule.

29. De mir purtătoare,
Venind l-a-Ta groapă,
Ți-aduceau, Doamne, miruri.

30. Scoală-Te-ndurate,
Și pe noi ne scoate
Din a gheenei groapă!

31. „Doamne, învia",
Zicea, vărsând lacrimi,
Maica ce Te-a născut.

32. Înviază-n grabă,
Alungând durerea
Curatei Tale Maice!

33. Prinse-au fost de frică
Cerești le cete,
Când Te-au văzut mort, Doamne.

34. Iartă de greșale
Pe cei ce, cu frică,
Cinstesc ale Tale patimi.

35. O, înfricoșată
Străină vedere:
Pământul cum Te ascunde!

36. Altădat-un Iosif
Ți-a slujit în fugă
Și-acum Te-ngroapă altul.

21. Maica mielușeaua,
Mielul ei pe cruce
Văzându-L, s-a tânguit.

22. Trupul ce dă viață
Iosif împreună
Cu Nicodim îngroapă.

23. Mult înlăcrimată
A strigat Fecioara,
Rărunchii pătrunzându-și:

24. „O, a mea lumină,
Fiul meu preadulce,
Cum Te-ai ascuns în groapă?"

25. „Nu mai plânge, Maică;
Pe Adam și Eva
Ca să-i slobod Eu sufăr."

26. „Fiul meu, slăvescu-Ți
Înalta-ndurare
Prin care rabzi acestea."

27. Cu oțet și fiere
Te-au adăpat, Doamne,
Gustarea veche s-o strici.

28. Te-ai suit pe cruce,
Cel ce altădată
Umbrișii poporul sub nor.

71. Te cântăm, Cuvinte,
Doamne al tuturor,
Împreună și cu Tatăl și Duhul Sfânt,
Și-ngroparea Ta cea sfântă preamărim.

72. Fericimu-te toți,
Maica lui Dumnezeu,
Și-ngroparea de trei zile noi o cinstim
A Fiului tău și-al nostru Dumnezeu.

În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și s-au spăimântat oștirile îngerești
Plecăciunea Ta cea multă preamărind.

Urmează ectenia mică și ecfonisul:

Că s-a binecuvântat numele Tău și s-a preamărit Împărăția Ta, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Preoții cântă începutul stării a doua: *Cuvine-se, dar...*, iar al doilea dintre preoți cădește la fel ca la începutul stării întâi. Dacă este un singur preot, cădirea o face acesta la toate stările.

STAREA A DOUA

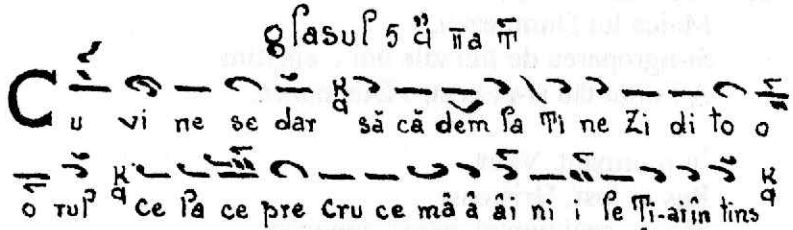

moderato
mf
Cu_vi_ne_se dar să că_dem la Ti_ne Zi_di_to
cresc.
rul ce_la ce pre Cru_ce mâi_ ni_le Ti_ai în
tins și_ai zdro_bit de tot pu_te_rea ce_lui rău.

13. „Primăvară dulce,
Fiul meu preadulce,
Frum'seţea unde Ţi-a apus?"

14. Plângere pornit-a
Maica Preacurata,
Când ai murit, Cuvinte.

15. Vin cu mir să-L ungă,
De mir purtătoare,
Pe Hristos, Mirul ceresc.

16. Cu moartea pe moarte
O omori Tu, Doamne,
Cu sfânta Ta putere.

17. Piere-amăgitorul,
Scapă amăgitul
Cu-nţelepciunea-Ţi, Doamne.

18. Cade vânzătorul
În fundul gheenei,
În groapa stricăciunii.

19. Curse de ciulini sunt
Căile lui Iuda,
Celui nebun şi viclean.

20. „Fiule din Tatăl,
Împărat a toate,
Cum ai primit patima?"

9. Rob ajunge-acuma
Vicleanul de Iuda,
Cel ce-a vândut pe Domnul.

10. Iosif și Nicodim
Pe Domnul îngroapă
Cu toată cuviința.

11. Slavă Ție, Doamne,
Cel ce dai Viață
Și-n iad, puternic, cobori.

12. Maica Preacurata
Se jelea, Cuvinte,
Văzându-Te mort acum.

glasul 3
Pri mă va ră du u ul ce Fi ul meu prea du u
ul ce frum se ţea u u un de Ţi-a a pus
andantino
Pri-mă-va-ră dul- ce Fi - ul meu prea
dul- ce frum-se-ţea un - de Ţi-a a-pus

1. Cuvine-se, dar,
Să cădem la Tine, Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

2. Cuvine-se, dar,
Să-Ți dăm slav-Atoateziditorul,
Că din patimi Tu ne-ai scos prin patima Ta
Și din stricăciune toți ne-am izbăvit.

3. Soarele-a apus,
Iar pământul s-a clătit, Cuvinte,
Apunând Tu, ne-nseratul soare, Hristos,
Și cu trupul în mormânt punându-Te.

4. Somn învietor
În mormânt dormind, Hristoase Doamne,
Din cel greu somn al păcatului ai sculat
Întreg neamul omenesc cel păcătos.

5. „Una-ntre femei
Te-am născut Fiu, fără de durere;
Dar acum sufăr dureri, prin patima Ta”,
Cea Curată, mult jelindu-se, zicea.

6. Sus văzându-Te
De Părinte nedespărțit, Doamne,
Iară jos cu trupul mort, sub pământ fiind,
Serafimii s-au înfricoșat acum.

7. Răstignindu-Te,
S-a rupt tâmpla Templului prin mijloc
Și și-ascund luminătorii lumina lor,
Sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

8. Cela ce c-un semn
A făcut la început pământul
Azi apune sub pământ, ca un muritor.
Îngrozește-te de-aceasta, cerule!

9. Sub pământ apui,
Cela ce-ai făcut pe om cu mâna,
Ca pe oameni să-i înalți din căderea lor,
Cu puterea Ta atotputernică.

10. Veniți să cântăm,
Lui Hristos cel mort, Ce-i plâns cu jale,
Ca femeile ce mir au adus atunci,
S-auzim cu ele: „Bucurați-vă!"

11. Cu adevărat,
Nesecat Mir ești, Cuvinte Doamne;
Pentru aceea și femeile mir Ți-aduc,
Celui viu, ca unui mort și îngropat.

12. Cu-ngroparea Ta
Ai zdrobit de tot iadul, Hristoase,
Și cu moartea Ta pe moarte ai omorât;
Și din stricăciune lumea mântuiești.

13. Râu de viață ești
Ce din Tatăl curgi, Înțelepciune,
Iar în groapă apunând, viață dăruiești
Celor din adâncurile iadului.

14. „Ca să înnoiesc
Firea oamenilor cea zdrobită,
Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voind;
Deci, jelind, nu-ți bate pieptul, Maica Mea."

1. Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ți-aduc, Hristoase-al meu.

2. Arimateianul
Jalnic Te coboară
Și-n mormânt Te-ngroapă.

3. De mir purtătoare
Mir Ție, Hristoase,
Ți-aduc cu sârguință.

4. Vino-ntreagă fire,
Psalmi de îngropare
Lui Hristos să-I aducem.

5. Pe Cel viu cu miruri,
Ca pe-un mort să-L ungem,
Cu mironosițele.

6. Fericitul Iosif,
Trupul ce dă viață,
Al lui Hristos, îngroapă.

7. Cei hrăniți cu mană
Oțet și cu fiere-Ți aduc,
Hristoase-al meu.

8. Ca rob făr-de minte
A trădat Iuda
Pe-Adâncu-nțelepciunii.

STAREA A TREIA

15. Sub pământ apui,
Cel ce ești Luceafăr al dreptății,
Și pe morți i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu,
Alungând din iad tot întunericul.

16. Bob cu două firi,
Dătătorul de viață, astăzi,
În adânc pământ cu lacrimi Se seamănă;
Răsărind El iar, lumea va bucura.

17. S-a temut Adam,
Dumnezeu umblând în Rai, atuncea,
Iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad;
Căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

18. Maica Ta acum
Varsă râuri de lacrimi, Hristoase,
Și-a strigat când Te-a văzut cu trupu-n mormânt:
„Înviază, Fiule, precum ai spus!"

19. Iosif Te-a ascuns,
Cu evlavie, în groapă nouă;
Și cântări dumnezeiești, de-ngroparea Ta,
Ți-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

20. Doamne, Maica Ta
Pironit văzându-Te pe cruce,
De amară întristare sufletul ei
S-a pătruns de cuie și de sabie.

21. Maica Ta văzând
Adăparea Ta cu fiere, Doamne,
Cel ce ești dulceața lumii noastre întregi,
Fața ei cu-amare lacrimi a udat.

22. „Rău m-am întristat
Și rărunchii mi se rup, Cuvinte,
Junghierea Ta nedreaptă văzând-o",
Zis-a Preacurata, tânguindu-se.

23. „Cum am să-Ți închid
Ochii dulci și-ale Tale buze, Doamne,
Și cum dar ca pe un mort Te voi îngropa?",
Iosif a strigat, înfiorându-se.

24. Jalnice cântări
Iosif și cu Nicodim cântă
Lui Hristos Ce S-a-ngropat, acum, în mormânt
Și cu dânșii cântă cetele cerești.

25. Sub pământ apui
Tu, Hristoase, Soare al dreptății;
Deci și buna Maica Ta, care Te-a născut,
De dureri se stinge, nevăzându-Te.

26. Iadul s-a-ngrozit,
Dătătorule de viață, Doamne,
Când prădată și-a văzut bogăția lui
Și-nviați pe morții cei legați din veac.

27. Soare luminos
După noapte strălucește, Doamne;
Iar Tu, după moartea Ta, strălucești mai mult,
Înviind din groapă ca un Dumnezeu.

28. Ziditorule,
Primindu-Te în sân pământul
S-a clătit de frica Ta, Preaputernice,
Și pe morți cutremurul i-a deșteptat.

57. Palme și loviri
I s-au dat lui Hristos peste față,
Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui,
Și-a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.

58. Toți cei credincioși,
Cu-ngroparea Ta scăpați de moarte,
Îți cinstim, Hristoase-al nostru, cu laude,
Răstignirea și-ngroparea Ta acum.

59. Ceea ce-ai născut,
Preacurată Fecioară, Viața,
Potolește dezbinarea-n Biserică
Și dă pace, ca o bună, tuturor.

Cuvine-se, dar,
Să cădem la Tine, Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Urmează ectenia mică și ecfonisul:

Că Sfânt ești, Dumnezeul nostru, Cel ce Te odihnești pe scaunul slavei cel de heruvimi, și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui Tău Celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Preoții cântă începutul stării a treia: *Neamurile toate...*, iar preotul cădește la fel ca la începutul celorlalte stări.

29. O, Hristoase al meu!
Iosif și Nicodim cu miruri,
Într-un chip deosebit, acum Te gătesc
Strigând: „O, pământ, înfricoșează-te!”

30. Doamne, ai apus,
Și cu Tine-a soarelui lumină;
Iar făptura de cutremur cuprins-a fost,
Făcător al tuturor vestindu-Te.

31. Piatra cea din unghi
O acoperă piatra tăiată
Și pe Domnu-L pune-n groapă un muritor.
Înfioară-te, de-acum, pământule!

32. „Vezi-ne aici:
Ucenicul cel iubit și Maica,
Și cu dulce glas răspunde-ne, Fiule!”,
A strigat Curata, cu amar plângând.

33. Nici chip n-ai avut,
Nici frum'sețe, când pătimeai, Doamne;
Dar mai mult ai strălucit, când ai înviat,
Și cu sfinte raze ne-ai împodobit.

34. Ai apus în trup,
Sub pământ, nestinsule Luceafăr;
Și acesta neputând vedea soarele,
În amiază-zi el s-a întunecat.

35. Luna, soarele
Se întunecă-mpreună, Doamne,
Și robi binevoitori Ți s-au arătat
Și în mantii negre s-au înveșmântat.

50. S-a cutremurat
Și lumina soarele și-a stins-o,
Când în groapă Te-a văzut neînsuflețit;
Nevăzuta mea lumină, Bunule!”

51. Cu amar plângea
Preacurata Maica Ta, Cuvinte,
Când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt;
Ne-nceput și negrăite Dumnezeu.

52. Maica Precista
Omorârea Ta văzând, Hristoase,
Cu adânc-amărăciune Ție-Ți grăia:
„Să nu zăbovești, Viață, între morți!”

53. Iadul cel cumplit
Tremura, când Te-a văzut pe Tine,
Veșnic soare al măririi, Hristoase al meu,
Și în grab-a dat din el pe cei legați.

54. Ce priveliște
Mare și grozav-acum se vede:
Căci al vieții Dătător moarte-a suferit,
Voind El să dea viață tuturor!

55. Coasta Ți-au împuns,
Mâinile Ți-au pironit, Stăpâne;
Și cu rana Ta din coastă ai vindecat
Ne-nfrânarea mâinilor strămoșilor.

56. O arecând jelea
Toată casa pe fiul Rahilei;
Iar acum pe al Fecioarei Fiu Îl jelesc
Maica Lui și ceata ucenicilor.

36. „Chiar de-ai și murit,
Dar sutașul Dumnezeu Te știe;
Iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeul meu,
Mă cutremur", a strigat cel cu bun chip.

37. A dormit Adam
Și din coasta lui își scoase moarte;
Tu dormind acum, Cuvinte al lui Dumnezeu,
Lumii viață izvorăști din coasta Ta.

38. Ai dormit puțin
Și-ai dat viață la cei morți, Hristoase
Și-nviind ai înviat pe cei adormiți,
Ce-adormiseră din veacuri, Bunule.

39. De ai și murit,
Dar ai dat vinul de mântuire,
Viță care izvorăști viață tuturor,
Patima și crucea Ta Ți le slăvesc.

40. Cum pot suferi
Cerestile cete îndrăzneala
Celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule,
Când Te văd gol, însângerat și osândit?

41. În batjocură
Tu îmbraci pe Împodobitorul,
Care cerul a-ntărit și-a împodobit
Tot pământul într-un chip preaminunat.

42. Ca un pelican
Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte;
Și-ai dat viață la ai Tăi fii, care au murit,
Răspândind asupra lor izvoare vii.

43. Oarecând Navi
Opri soarele, zdrobind dușmanii;
Iar Tu, Soare, ascunzându-Ți lumina Ta,
Ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.

44. Nu Te-ai despărțit
De-al Părintelui sân, Milostive,
Chiar binevoind a lua chip de muritor;
Și în iad, Hristoase al meu, Te-ai pogorât.

45. Tins fiind pe lemn,
Cel ce spânzuri pământul pe ape,
În pământ, fără suflare, acum cobori;
Care lucru nerăbdându-l, tremură.

46. „Vai, o, Fiul meu!",
Preacurata jelește și zice
Că: „pe Care-L așteptam ca pe-un Împărat,
Osândit acum pe cruce Îl privesc!"

47. „Astfel mi-a vestit
Gavriil, venind din cer la mine;
El mi-a spus că-mpărăția Fiului meu
Este o Împărăție veșnică.

48. Vai, s-a împlinit
A lui Simeon proorocie,
Că prin inima mea sabie a trecut;
O, Emanuele, Cel ce ești cu noi!

49. Fariseilor!
Rușinați-vă măcar de morții
Înviați de Dătătorul vieții lor,
Cel pe Care, plini de pizmă, L-ați ucis.